

P o e m e s

Any Nou

Nit de cap d'any. Tremolen els estels
de fred i de neguit i d'enyorança.
L'any vell panteixa amb sofriments cruels
i amb la més gren recança
el tomb de mitja nit sent que s'atansa.

D'un cloquè antic bronzint sonorament
van davallant les dotze campanades:
són fredes com la nit, són el lament
del pes de les anyades;
són dotze martellades
al cor agonitzant de l'any morent.

L'any vell ara ha finat
mentre l'any nou naixia.
Salut! nou benvingut, que et sia grat
de fer-nos companyia
i de servá'ns el cor esperançat
posant-hi un bri de joia cada dia.

Tardor

Ai! vinya panteixant, feixuga, lassa,
sonora de cançons aletejants.
Trobem veremadors a cada passa
amb els raïms que els salten de les mans.

Enyor de la ginesta i de la menta,
grisor del cel amb tardes sangonents;
ara té el Camp una agonia lenta
i el vent li va espargint els llargs laments.

Els primers freds davallen de muntanya,
els arbres nus fan una remò estranya
i als cims la neu apunta rutilant.

Si sents, cor meu, l'angoixa que t'espera
mira com fruita ardida l'olivera
i enjoia't que Nadal ja es va atansant.

Crepuscle tardoral

Flamegen les antorxes de ponent
i en neix de l'espurneig l'estel del dia,
i passa furient
el vent
tot murmurant l'eterna lletania.

Nit a muntanya

—Bona nit i bonà hora! — ha dit el vell
i s'ha perdut en la tenebra pia.
El silenci s'ha estès darrera d'ell,
que el seu trepig la fosca l'engolia.

El llum que m'ha penjat vora el capsal
titilla i espurneja.
Pel finestró més alt
es veu lliscà un estel que es fon d'enveja.

Dorm ara el llogarret com un infant
a la falda de la muntanya aspriva.
La cambra que m'han dat és la més gran,
té la paret del fons de roca viva.

Si hom hi escolta a free encurosit
sent brunzî el vent que arpeja el pi i la canya,
o! cingle escantellat per l'home ardit,
dardell clavat al cor de la muntanya.

Que forts que deuen sê els fills engendrats
en aquest llit tocant a la cinglera;
i els que han finat damunt, partint alats,
de l'infinit ja saben la dreuera.

Ara la cambra és lliure de dolor
i el pler no la captiva.
La imatge del Senyor
damunt la calaixera es fa més viva.

Que llu com una flama d'or i argent
i es fon la creu en la penombra santa
i els ulls va descloent
el Crist que s'ageganta.

Una devota pô em fa apaga el llum
i esborronat al llit m'oculto destre,
i amb un xiquet de febre que em consum
veig els dos ulls a fora la finestra.

Són dos estels de viu parpellejar
com aquells ulls que m'han fitat suara
i em miren dolçament del cel enllà
i em fan la nit més clara.

I sota el seu mirâ aconhortador
m'adormo dins la pau de l'hora austera.
Demà potsê em desperti una cançó
dels batadors de l'era.

R. BLASI I RABASSA